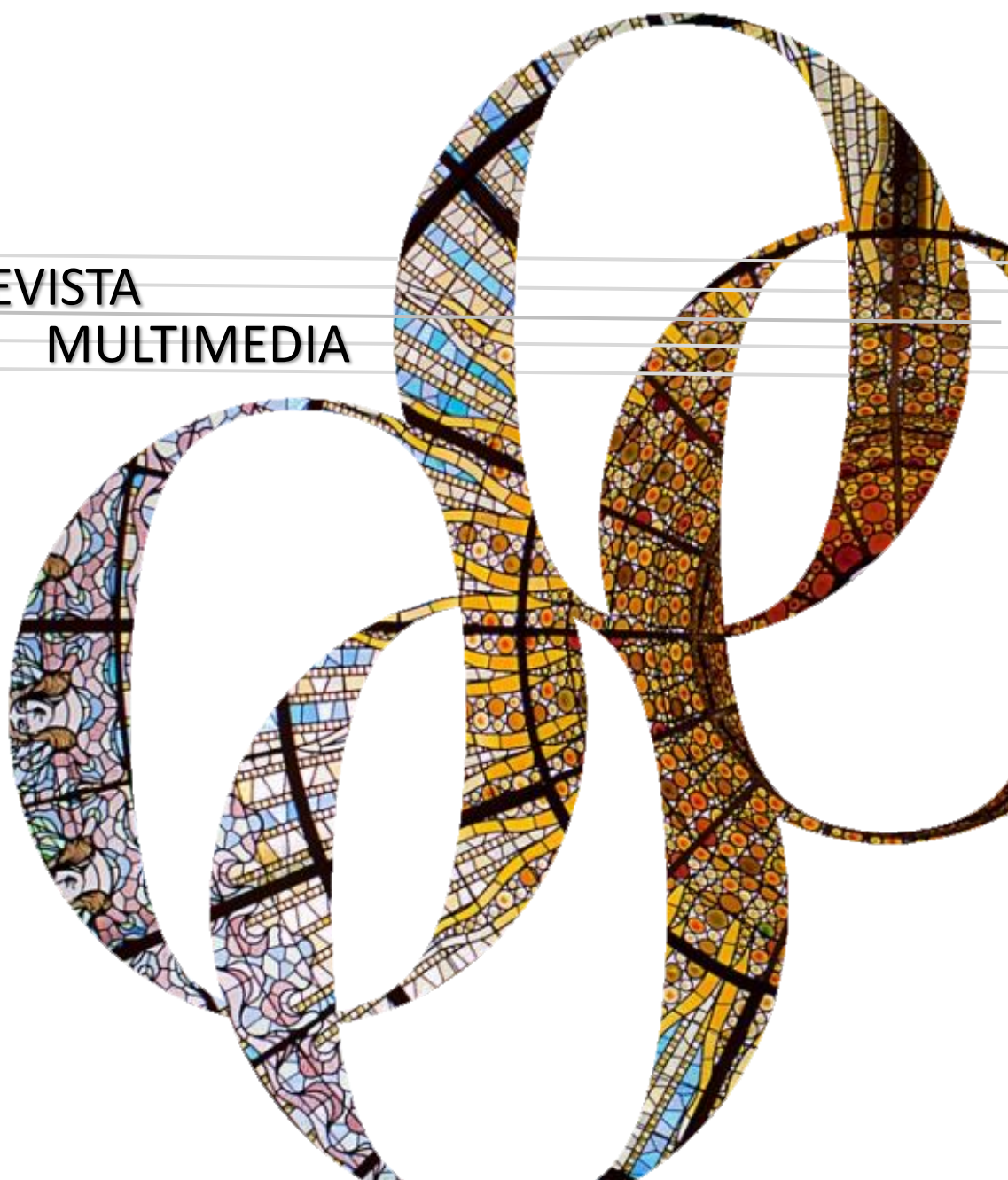

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

REVISTA
MULTIMEDIA

La cantante británica, durante su actuación

EFE

El paseíllo de la victoria de Marianne Faithfull en el Palau

► La cantante británica exhibe leyenda y achaques físicos en su actuación en Barcelona

DAVID MORÁN
BARCELONA

Asegura Marianne Faithfull que ella no es una superviviente, sino una vencedora, algo que quedó claro anteanoche en cuanto apareció, renqueante y abollada, en el escenario del Palau de la Música y transformó lo que podría haber sido un accidente recorrido por 50 años de carrera en un apañado y por momentos imponente paseíllo de la victoria. Lejos quedan, es cierto, los días de esplendor vocal de la diva del *swinging* London, pero ahí estaba la británica, recuperándose de una inoportuna fractura de cadera —la misma que le obligó a suspender su actuación de ayer en Madrid— y luchando contra los elementos para reivindicarse como algo más que un objeto de museo invitada al Festival del Milenio.

«Llevo ya cincuenta años en esto y, creedme, no hay nadie más sorprendida que yo», bromeó la británica mientras desenredaba la madeja de una carrera que la llevó de una frágil y quebradiza «As Tears Go By» a la reciente «Give My Love To London», pieza escrita por Steve Earle con la que abrió el recital y que, por momentos, a punto estuvo de des-

carrilar en esa voz de gravilla ajada. Nada grave: acompañada por una banda impecable en la que destacaban Rob Ellis a la batería y Ed Hancourt a los teclados, Faithfull empezó a entrar en calor con «Broken English» y «Witches Song» y convirtió sus achaques en motivo de chanza e improvisado hilo argumental de la actuación. Así, mientras reclamaba tazas de té, engullía paracetamoles, se ponía y quitaba las gafas para leer las letras en un atril y trataba de mantenerse en pie con la ayuda de un bastón, Faithfull también fue capaz de firmar momentos de gran intensidad, como esa arrebatada y turbia «Sister Morphine» que marcó uno de los momentos álgidos de la noche o la imponente «Ballad Of Lucy Jordan».

Sin necesidad de recrearse en exceso en el pasado, la británica picoteó de su leyenda, sí, pero también de aquellos trabajos más recientes en los que ha sabido rodearse de compositores de primera para que le diseñasen trajes a medida. Autores a los que Faithfull no paró de citar y mencionar en toda la noche y que, del Roger Waters de «Sparrows Will Sing» al Damon Albarn de la cávida y emotiva «Last Song», apuntalan hoy los cimientos de un mito que, por más que parezca que vaya a desmoronarse en cualquier momento, se mantiene aún erguido. Su voz, es cierto, quizá ya no dé para un desfile triunfal, pero le sobra y le basta para algún que otro victorioso paseíllo.

MÚSICA

Marianne Faithfull, malgrat el dolor

La cantant londinenca es reivindica en el 50è aniversari de la seva carrera

Crítica

BORJA DUÑO AIXERCH
BARCELONA

Marianne Faithfull

PALAU DE LA MÚSICA 9 DE DESEMBRE

Als seus concerts Marianne Faithfull acostuma a tocar dues peces dels Rolling Stones. La primera és la cèlebre *As tears go by*, una de les primeres composicions de Mick Jagger i Keith Richards, que Faithfull va enregistrar l'any 1964. Ella tenia 18 anys i acabava d'iniciar una llarga carrera musical de la qual ara celebra el cinquantè aniversari. L'altra cançó dels Stones que inclou al repertori –en aquest cas escrita conjuntament amb Jagger i Richards– és *Sister morphine* [Germana morfina], que va funcionar com a metàfora del concert de dimarts, ja que Faithfull encara arrossega el dolor d'una fractura de maluc que la va dur a cancel·lar la cita d'ahir a Madrid.

De fet, abans del concert s'havia anunciat una aturada tècnica que al final no es va produir, segurament perquè la cantant es va trobar prou bé per fer-lo d'una tirada. Això no va evitar que, després d'haver-se fet portar a l'escenari una tassa de te i d'encendre's un cigarret electrònic, demanés la seva bossa de mà per, amb total confiança, buscar el paracetamol que necessitava. "T'estimem!", va cridar algú. I ella es va mostrar afalagada i contenta perquè era la tercera nit que podia cantar dreta –només alguns moments– i prescindint del seu bastó. Durant la

Marianne Faithfull al costat del faristol que va consultar durant el concert. TONI GARRIGA / EFE

resta de concert s'asseia i el faristol, del qual va estar massa pendent, la tapava als ulls de part de l'audiència.

La posada en escena no era la millor possible, però Faithfull es va sobreposar a les circumstàncies i va tornar a seduir el públic amb la seva veu cavernosa, una veu que amaga, entre els seus plecs aspres i profunds, una de les biografies més fascinants de la història del pop. El fet de basar el repertori en el seu últim treball, *Give my love to London* (2014), també era una manera de reivindicar-se. Faithfull és molt més que un vestigi d'aquella jove de família aristocràtica, culta i bonica que va enlluernar el Swinging London dels anys 60, molt més que un membre destacat en l'Olimp de la mitologia més morbosa del rock. Ho

Morfina
'Sister morphine'
va funcionar
com una
metàfora
del concert

va demostrar quan va ressorgir de la seva pròpia decadència amb *Broken english* l'any 1979 (període que també va recollir al concert, amb dues peces) i ho ha seguit demostrant amb una llarga llista de treballs, sempre amb col·laboradors d'altura.

Mare lloba

Malgrat els inicis titubejants, tant ella com la banda –amb l'insigne productor Rob Ellis a la bateria– van anar prenent força a mesura que passaven els minuts i van proporcionar clímax de potència rockera com *Mother wolf*, escrita a tándem amb Patrick Leonard, una peça en què Faithfull es transforma en la mare lloba d'*El llibre de la selva*. —

► 11 Diciembre, 2014

Marianne Faithfull, desoladoramente en forma

La cantante desplegó su hermosa y cavernosa voz en el Palau

LUIS HIDALGO
Barcelona

Hubo un momento que resumió el concierto: Marianne Faithfull iniciaba la interpretación de *Sister Morphine...* e inspiraba el banal humo sintético de un cigarrillo electrónico. Un vicio menor y desangelado, carente de poesía, sin asomo de épica, un vicio casi irrelevante en una carrera de transgresiones. Y no, no se trata de encadenar a nadie a un pasado; es constatar que la vida exige un peaje para seguir siendo vivida. Aceptarlo no desmerece, pero el pragmatismo tiene un viso de renuncia cuando se exhibe en público sin ambages.

Marianne Faithfull mantiene una voz que aunque mellada nos habla de una mujer con heridas y fuste que no parece casar con el humo sintético. Pero ella, hábil, logró que todo el Palau la comprendiese como si su mera presencia fuese una expiación de los pecados de los allí presentes. Por eso se aceptó lo que en otros casos hubiese sido motivo de cuestionamiento, no otra cosa que la constante enumeración por parte de la estrella de todos los sinsabores de un declive físico que, por supuesto, convertía en heroica su presencia sobre el escenario. En pocas palabras, si acaso nadie se había apercibido de sus limitaciones motoras (apenas podía moverse, cantó buena parte del concierto sentada, no pudo ni girar el tronco para presentar al batería), allí estaba ella para acentuarlas verbalmente junto a su bastón, reclamando el bolso para tomar la medicación en escena.

Eliminando todo ello del espec-

táculo, material sobrante, Marianne Faithfull se mostró en forma, al menos comparada con ella misma en otras visitas. Cantó con esa herramienta hermosamente ajada y personal, su grave y cavernosa voz, un repertorio de amplio registro, vigoroso y acústico, desolador, angustioso y por momentos lúgubrenmente esperanzado; *country*, *folkie* y blues: en suma,

tan abierto como la lista de compositores que han colaborado con ella en su último disco. Lastimada por los años, nadie podía esperar un concierto impecable, pero tampoco era preciso acentuar lo evidente y restar la emoción del pensamiento no subrayado. Ella se acepta así. Mike Jagger, su ex-novio, ha preferido negar la edad a base de saltitos.

Marianne Faithfull.

► 11 Diciembre, 2014

Recomanem...

Bach de luxe al Palau
per **J. Pérez Senz**

El cicle de concerts *Palau 100* *Bach* s'inaugura avui amb una versió de luxe de la monumental *Missa en si menor*, BWV 232, al Palau de la Música (20.30 hores) sota la reveladora direcció de Thomas Hengelbrock, nou referent en la interpretació amb instruments d'època. L'alemany actua al capdavant del Cor i l'Ensemble Balthasar Neumann, que fundà el 1991 i 1995 i que debuten a Barcelona.

COMPRAR I BEURE Urban Outfitters

per **Adriano Luciani**

Després de mesos de recerca d'un bon local, Urban Outfitters ha obert la seva primera botiga a Espanya, 1.870 metres quadrats repartits en dues plantes al centre comercial El Triangle. La sucursal barcelonina de la popular marca nord-americana de roba unisex a cavall entre l'*underground* i el *vintage*, nascuda a Filadèlfia el 1970 i avui amb 233 botigues als EUA, el Canadà i Europa, acull no només les col·leccions pròpies, sinó també una àmplia va-

rietat de firmes internacionals, entre d'altres les daneses Won Hundred i Libertine Libertine.

Anunciada com la botiga més cool de Barcelona, la signatura ini-

cia la seva aventura en un ambient que combina el disseny industrial i les estructures metàl·liques, amb terres de fusta i gravats que evocuen Gaudí. Destaquen les parets de formigó amb panells fluorescents i dibuixos del muralista italià Agostino Lacurci.

Pl. Catalunya, 4. Barcelona
urbanoutfitters.com

► 11 Diciembre, 2014

Hengelbrock obre el 'Palau 100 Bach'

El director alemany debuta a Barcelona en la inauguració d'un cicle al Palau

Redacció
BARCELONA

L'Orfeó Català reivindica el seu paper d'introduïdor a Catalunya de l'obra de Johann Sebastian Bach (una *Missa en si menor* el 1911 i la *Passió segons Sant Mateu* el 1921) amb la creació del nou cicle *Palau 100 Bach*, que s'inaugura avui amb el debut a Barcelona tant del director alemany Thomas Hengelbrock com del Balthasar Neumann Chor i el Balthasar Neumann Ensemble, fundats per Hengelbrock el 1991 i el 1995 respectivament. Inclòs entre els vint millors cors del món segons la revista *Gramophone*, el Neumann Chor interpretarà la *Missa en si menor*, BWV 232 en un recital que començarà a les 20.30 h.

La resta del cicle presentarà el pianista Pierre-Laurent Aimard, amb el primer llibre d'*El clavecí*

Hengelbrock obre un cicle dedicat a Bach ■ ARXIU

ben temperat (15 de gener); Jordi Savall al capdavant de La Capella Reial i Le Concert des Nations, que afrontarà per primera vegada i a petició del Palau la *Passió segons sant Mateu* (15 de març), i, finalment, la formació portuguesa Orquestra Barroca Casa de Música dirigida pel clavecinista alemany Andreas Staier, que interpretarà a més el paper de solista en els *Concerts per a clavecí* (1 de juny). ■

► 11 Diciembre, 2014

Hengelbrock obre el 'Palau 100 Bach'

El director alemany debuta a Barcelona en la inauguració d'un cicle al Palau

Redacció
BARCELONA

L'Orfeó Català reivindica el seu paper d'introduïdor a Catalunya de l'obra de Johann Sebastian Bach (una *Missa en si menor* el 1911 i la *Passió segons Sant Mateu* el 1921) amb la creació del nou cicle *Palau 100 Bach*, que s'inaugura avui amb el debut a Barcelona tant del director alemany Thomas Hengelbrock com del Balthasar Neumann Chor i el Balthasar Neumann Ensemble, fundats per Hengelbrock el 1991 i el 1995 respectivament. Inclòs entre els vint millors cors del món segons la revista *Gramophone*, el Neumann Chor interpretarà la *Missa en si menor*, BWV 232 en un recital que començarà a les 20.30 h.

La resta del cicle presentarà el pianista Pierre-Laurent Aimard, amb el primer llibre d'*El clavecí*

Hengelbrock obre un cicle dedicat a Bach ■ ARXIU

ben temperat (15 de gener); Jordi Savall al capdavant de La Capella Reial i Le Concert des Nations, que afrontarà per primera vegada i a petició del Palau la *Passió segons sant Mateu* (15 de març), i, finalment, la formació portuguesa Orquestra Barroca Casa de Música dirigida pel clavecinista alemany Andreas Staier, que interpretarà a més el paper de solista en els *Concerts per a clavecí* (1 de juny). ■

► 11 Diciembre, 2014

AGENDA

Si voleu publicar una activitat en aquesta pàgina o a l'agenda digital de La Vanguardia, entreu i creeu el vostre compte a: www.lavanguardia.com/agenda

Barcelona ciutat

El Barça segrestat. Presentació d'aquest llibre de Jordi Finestres i Xavier G. Luque. Una rigorosa investigació del tenebrós període durant el qual el FC Barcelona va estar intervingut per autoritats franquistes i sotmès al jou de la més ferotge de les repressions.
El 300 del Born. Plaça Comercial, 12 (19 hores).

Gestionem la diabetis amb tranquil·litat. Conferència a càrrec de Montse Milà.
Associació de Diabètics de Catalunya. Balmes, 47, entr. 2a (18 hores).

El paper de la fiscalia en la regeneració democràtica. Conferència a càrrec del fiscal Martín Rodríguez Sol.
Ateneu Barcelonès. Canuda, 6 (18.30 hores).

Improbables. Experiències teatrals. Primera edició d'aquest cicle que presenta dues funcions de durada breu a càrrec de la Cia Res de Res i Artigues.
Casa Elizalde. València, 302 (funcions: 19, 19.20, 19.40, 30, 20.40, 21.20 i 21.40 hores). Gratuït.

Eufònic Urbà 2014. Extensió del festival Eufònic-Arts Sonores i Visuals a les Terres de l'Ebre, amb un recull de les millors accions, instal·lacions i actuacions audiovisuals de l'última edició del festival. Entrada gratuïta.
Arts Santa Mònica. Rambla, 7 (entre avui i dissabte (19 hores)).

El tió. Mitologia i simbologia. Presentació d'aquest llibre de Joan Carles Albadalejo (Quarentena Edicions).
Casa del Llibre. Passeig de Gràcia, 62 (19 hores).

Buscant les curses extremes. Col·loqui amb l'escriptor Jorge González de Matauco i el periodista Arcadi Alibés.
Llibreria Altaïr. Gran Via, 616 (19 h).

Megatendències: els grans reptes de 2050. Conferència de Jock Martin, cap d'avaluacions mediambientals integrades de l'Agència Europea del Medi Ambient. Presenta Milagros Pérez Oliva, periodista.

THOMAS HENGELBROCK
'MISA EN SI MENOR' DE BACH
Palau de la Música
20.30 h
www.palaumusica.cat

El director alemany Thomas Hengelbrock inaugura el nou cicle Palau 100 Bach amb la 'Missa en si menor' del cèlebre compositor, emblemàtic per a l'Orfeó Català i el Palau de la Música. El cicle consta de quatre concerts que reuniran notables artistes per interpretar 'El clavecí ben temperat' o la 'Passió segons sant Mateu'.

El debut de Hengelbrock

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

Es la seva primera actuació a Barcelona. L'alemany Thomas Hengelbrock, tot un referent de la seva generació respecte a la música interpreta-

va ser fundat per ell mateix l'any 1991 i està considerat entre els vint millors del planeta. Quatre anys més tard fundava el Balthassar Neumann Ensemble. No són aquests els únics conjunts que ha format. També compta amb l'Hamburg Sin-

estat a Madrid dirigint el baríton Matthias Goerne en un *Parsifal*.

Amb aquesta aposta, el Palau de la Música comença un cicle Bach que es prolongarà fins al mes de juny i en el qual es presentaran també el pianista Pierre-Laurent Aimard amb

PALAU DE LA MÚSICA

El director alemany Thomas Hengelbrock, que actua avui al Palau

da amb criteris historicistes, fa el seu debut avui al Palau de la Música amb el seu conjunt, el cor i l'orquestra Balthassar Neumann, per interpretar la *Missa en si menor* de Bach.

Hengelbrock és un dels mestres que pren el relleu de l'historicisme iniciat pels Harnoncourt, Brüggem o Leonhardt en la direcció d'orquestra. El cor amb el qual ara es presenta

fonien, una orquestra moderna que no dubta en posar a tocar música barroca amb criteris històrics. És el tipus de combinacions que pot permetre's una ànima inquieta. Entre els seus projectes especials es pot esmentar un *Orfeo ed Euridice* que va posar en marxa al costat de la coreògrafa Sasha Waltz. I encara que és la primera vegada que dirigeix a Barcelona, aquest any ja ha

el primer llibre de *El clavecí ben temperat* (15 de gener); Jordi Savall amb La Capella Reial de Catalunya i Le Concert des Nations, que afrontaran per primera vegada a petició del Palau de la Música la *Passió segons sant Mateu* (15 de març); i finalment la formació portuguesa Orquestra Barroca Casa de Música amb els *Concerts per a clavecí* (1 de juny) dirigits, i a més interpretats, pel reconegut clavecinista alemany Andreas Staier.●

Palau Macaya. Passeig de Sant Joan, 108 (19 hores).

Club de Lectura del Museu Picasso. Sessió sobre *Memòries. Art i vida a Barcelona. 1911-1996*, de Joan Gaspar i Elvira Farreras, amb els propis autors.
Museu Picasso. Pl. Sabartés, 1 (19 h).

Métodos anticonceptivos: una responsabilidad compartida. Conferència a càrrec de Celia Barrionuevo, ginecòloga de l'hospital Quirón.
Hospital Quirón. Plaça Alfonso Comín, 5 (19.30 h).

La crisi: com hem arribat fins aquí. Taula rodona amb Antonio Fuertes, del col·lectiu Attac, Elena Idoate, del Seminari Taifa, Fabiana Valdowski, membre del Grupo de Geografia Crítica Radical, de la universitat de São Paulo.
Centre cívic El Coll - La Bruguera. L'Aldea, 15 (19.30 hores).

Música d'Ara. Jacob Cordover, guitarrista, interpreta obres de compositors catalans actuals. Gratuït.
Auditori Mompou, SGAE. Passeig Colom, 6 (19.30 hores).

Dijous Blues. Sessió de country i swing amb Room 69, grup format per Julio Vallejo, veu. Manuel Ribera, violí. Daniel Nunes, contrabaix, i Marc Thió, bateria.
Casa Golferichs. Gran Via, 491 (20 hores). Gratuït.

Descarga cubana. Gran concert amb el grup Los Promiscuos del Son i la caribenya Telva Rojas.
JazzSi Club. Requesens, 2 (20.30 hores). 8 euros.

Triologia Mozart. Una interpretació molt lliure de la trilogia més famosa en la història del gènere operístic: *Les noces de Figaro*, *Don Giovanni* i *Così fan tutte*.
Teatre La Seca Espai Brossa. Flassaders, 40 (fins l'11 de gener, de dimecres a dissabte, 21 h, diumenges, 19 hores). 18 euros.

A lo fugaz perpetuo. Contes per a adults amb Laura Rodríguez.
L'Astrolabi de Gràcia. Martínez de la Rosa, 14 (21.30 hores). 3 euros.

Ens agrada!

Per **Xavier Cester**

01.

CHRISTOPHE ROUSSET

Els detractors de les festes també poden gaudir de l'Oratori de Nadal' de Bach si aquest ve del Cor de Cambra del Palau i Les Talens Lyriques. ► Palau de la Música. Dj. 18.

02.

SARAH CHANG

Solista de luxe per defensar el preciós 'Concert per a violí' de Dvorák mentre l'OBC se les haurà amb l'homenatge de Xostakóvitx a la revolució del 1905.

► L'Auditori. De dv. 12 a dg. 14

03.

ORQ. DEL MONTSALVAT

La jove formació proposa tota una curiositat: una versió per a orquestra de corda de 'La creació de Haydn'. ► Recinte Modernista de Sant Pau. Divendres 12

04.

EMMANUEL PAHUD

Un dels flautistes més aclamats del moment (i solista de la Filharmònica de Berlín) ofereix amb Eric Le Sage una panoràmica de la flauta al segle XX.

► **L'Auditori.** Dimarts 16

05.

CARLES MARIGÓ

Clàssica a l'Àpolo? Per què no?
L'espai comença un cicle matinal de concerts amb un recital de piano on la improvisació té un rol destacat. ► Sala Àpolo. Dg. 14

Música

Més concerts de clàssica a **timeout.cat**

► 11 Diciembre, 2014

Una diva en plena forma

La soprano Anna Netrebko reprèn el recital al Palau de la Música que va cancel·lar per malaltia. Hi debuta. Per **Xavier Cester**

conquerit mig món han estat una tècnica de gran solidesa, una escrupolosa musicalitat i, sobretot, una veu de sucosa amplitud lírica, amb una coloració fosca doblement atractiva.

L'evolució del seu repertori, però, ha estat curiosa. Durant força temps Netrebko ha abordat papers lleugers del bel canto que no semblaven els més adients per a les seves característiques. Però en els últims anys la soprano ha fet el

“
Al costat tindrà el tenor Yusif Eyvazov, amb qui està compromesa

pas cap a rols més dramàtics, ja sigui de Puccini (com *Manon Lescaut*, de la mà de Riccardo Muti) o, sobretot, Verdi, amb una *Lady Macbeth* aplaudida ja a Nova York i Munic, o una *Leonora d'Il trovatore* a Berlín i Salzburg.

Crònica rosa

El programa del Palau no només reflecteix l'estadi actual de l'evolució artística de Netrebko, també –ara toca fer safareig– la seva vida personal, perquè al costat tindrà el tenor Yusif Eyvazov, amb qui està compromesa després de separar-se del baríton Erwin Schrott. L'òpera i el paper couché sempre han fet bona parella.

Anna Netrebko cantarà *Aries de Verdi* i veristes a Palau 100 el dimecres 17.

Ha canviat el dia, l'orquestra, el director i el tenor, però el reclam segueix sent el mateix: Anna Netrebko protagonitza al Palau 100 el concert que es va haver de cancel·lar, per malaltia, la temporada passada. I, com correspon a una de les més refulgents estrelles del firmament operístic, les entrades estan exhaurides.

Fins ara, la soprano russoaustríaca (des del 2006 té la doble nacionalitat) només havia cantat a Barcelona el

gener del 2013, en una versió en concert de *Iolanta* de Txaiovski, amb un èxit tan esclatant com merescut. En aquella ocasió va actuar amb les forces del Teatre Mariinski de Sant Petersburg i Valeri Gergiev, la companyia i el director que van impulsar la carrera de la cantant. Amb el seu debut, el 2002, al Festival de Salzburg, Netrebko va ser catapultada a la primera línia de l'*star system*.

Les armes amb què ha

DARIÓ ACOSTA